

Ted' skláním se před krásou a láskou.
Poklekám před tou, která si to jediná zaslouží.
A o ní ted' vám vyprávím.

Jak úžasné jsou její oči – průzračné modré oči, které lhát neumí,
září štěstím, topí se v žalu a občas
jen tak bloumají po okolí a bádají v myšlenkách ostatních lidí.

Jak úžasný je její nos – malý, s jemnými křivkami a roztomilou špičkou,
na který je poprávu hrdá
a když je nervózní,
stále se ho dotýká.

Jak úžasná jsou její ústa – ach, ta ústa.
Co vše bych mohl vyprávět.
Malé rty, občas nemocné,
ale stále hravé a neposedné.
I když jsou často svěšené, tak
občas – na malou chvíli – se rozzáří a jakoby
zmizely všechny smutky světa a já
se pak musím smát s ní.

To vše halí nevinná, zářivá barva vlasů,
tak jemná a romantická – jako ona, i když to nepřizná.
Ale taková není stále.
Umí i udeřit, rozehnat bouři rudým ohněm ve vlasech,
přejít z výšin pevně na zem.
A proto ji jedna tvář nestačí – žena mnoha barev se v ní skrývá.
Ale jako ty bouře se po čase utiší a je zase klidnou slečnou.

Tak taková je – nebo není?
Je, ale jen z jedné části.
I přes svou upřímnost je tajemná
a jen málo o sobě povídá.
A je to malý zázrak, když část sebe mi odkryje,
člověk pak ví, že v něj má důvěru, a to je pak teprve pro mne čest!

Ran od života už pár dostala a jsem hrdý, že je znám.
Pak znám i ji, chápu její nitro.
Jsem částí její duše.
A stále se nedá říct: „Taková ona je.“

Je skálou i pírkem.
Chvíli neoblomná a nutně dokazující svou pravdu.
A pak zas poslušná, jak vycvičené štěňátko.

Jen tak se někomu nedává.
Do poslední chvíle své city hlídá si,
dokud nevěří – a jak říkám, jen tak se to nestává.
Ale pak? Miluje – a miluje celým svým srdcem.
Jenže potom celým svým srdcem i trpí.
Pamatuji se – není tomu tak dávno – kdy jí srdce pukalo.

Vyprávěla mi ten pocit rozpínající se hrudi a zvětšujících se prasklin
tam kdesi uvnitř a lapání po dechu.
Poučena chybou už proto nevěří a já ji chápu, rozumím.
Jako bych byl v její hlavě a pozoroval její vzpomínky.

A přesto vše je stále nádherná,
překvapující a hlavně usměvavá.
Mrzí mě, když poznám nepravý úsměv
za kterým se skrývá bolest.
Ale o to víc zbožňuji ten úsměv
ve chvílích
klidu a pohody – jen tak se usmívá
a určitě na něco hezkého vzpomíná.
I to její letmé uculení se, když je naštvaná,
je tak dětské a roztomilé.

V životě jsem poznal mnoho dívek a žen.
Míloval jsem, byl jsem poblouzněn.
Tolik let znám její tvář a jemný hlas,
však stále jsem tajemným kouzlem omámen.

Lásku tobě, můj anděli, vyznávám.
Tu čistou a nevinnou jak ona samotná.
Život můj jsi, duše spřízněná.
Jsi žena – jediná, které lásku dám
a stojí za to ti ji věnovat.
Opětování nečekám.
Protože vím, že lásku svou
dáš každému, kdo ji tobě dá.

Jsi láska, půl mé duše, vášeň má jediná!